

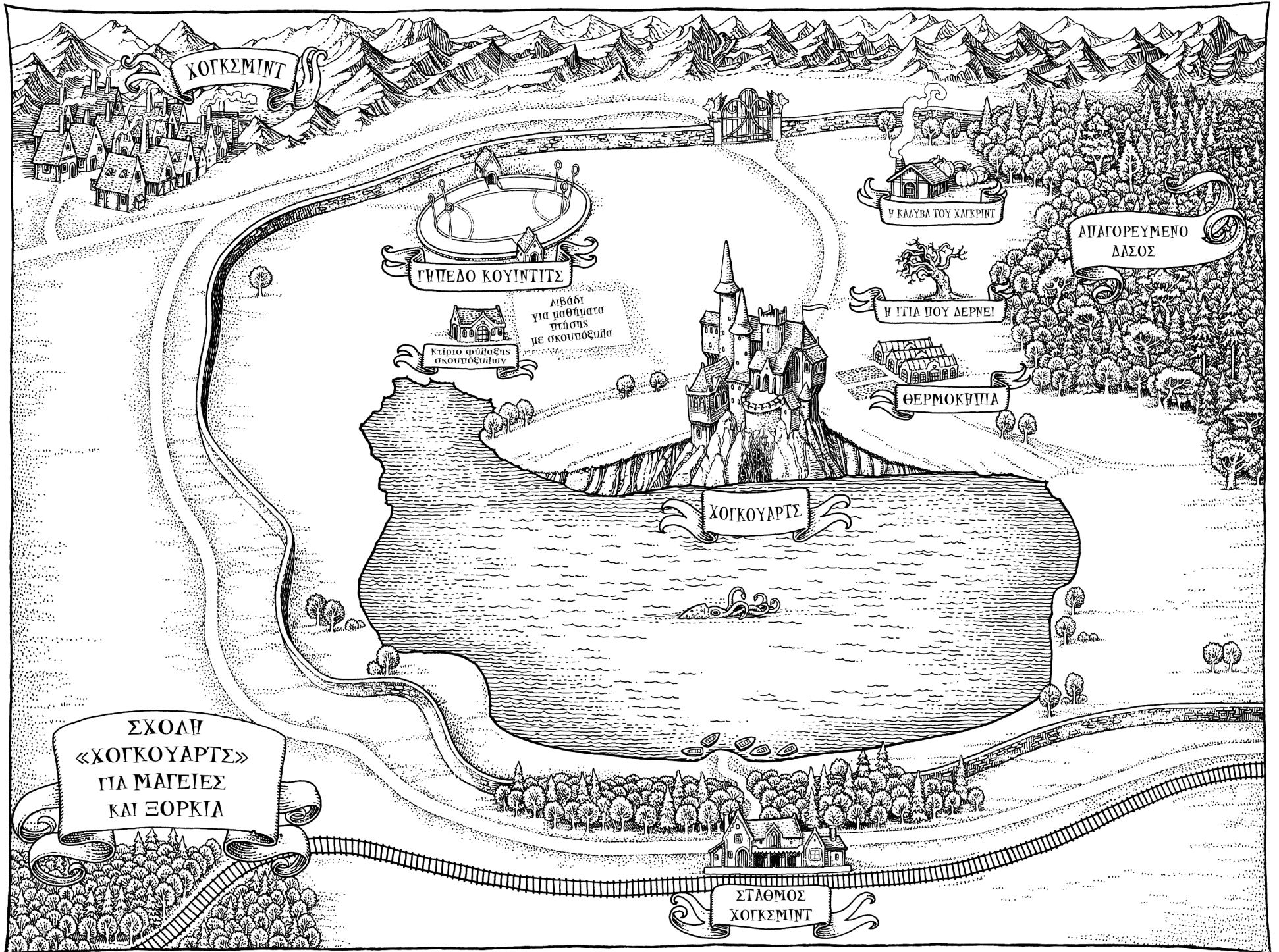
ΤΖ. Κ. ΡΟΥΛΙΝΓΚ

Ο Χάρι Πότερ

TM

— και το —
Τάγμα του Φοίνικα

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: HARRY POTTER AND THE ORDER OF THE PHOENIX

Από τις Εκδόσεις BLOOMSBURY, Λονδίνο 2003

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Ο Χάρι Πότερ και το Τάγμα του Φοίνικα**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: J.K. Rowling

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Καίτη Οικονόμου

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ:

Άννα Μαράντη, Ράνια Μπουμπουρή

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Olliv Moss

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουκωτά

© J.K. Rowling, 2003

Wizards World is a trade mark of Warner Bros. Entertainment Inc.

Wizards World Publishing and Theatrical Rights © J.K. Rowling

Wizards World characters, names and related indicia are TM and © Warner Bros.

Entertainment Inc. All rights reserved.

© Εικονογράφησης εξωφύλλου: Pottermore Limited, 2015

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2003

Το ηθικό δικαίωμα του δημιουργού είναι διασφαλισμένο.

Πρώτη έκδοση: Νοέμβριος 2003

Επετειακή έκδοση: Οκτώβριος 2018

ISBN 978-618-01-2927-4

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΤΖ. Κ. ΡΟΥΛΙΝΓΚ

Ο Χάρι Πότερ

TM

— και το —

Τάγμα του Φοίνικα

Μετάφραση: Καίτη Οικονόμου

Από τις Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ κυκλοφορούν:

- Βιβλίο 1: Ο ΧΑΡΙ ΠΟΤΕΡ ΚΑΙ Η ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ ΛΙΘΟΣ, 1998
μτφρ. Μάια Ρούτσου
- Βιβλίο 2: Ο ΧΑΡΙ ΠΟΤΕΡ ΚΑΙ Η ΚΑΜΑΡΑ ΜΕ ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ, 1999
μτφρ. Καίτη Οικονόμου
- Βιβλίο 3: Ο ΧΑΡΙ ΠΟΤΕΡ ΚΑΙ Ο ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΣ ΤΟΥ ΑΖΚΑΜΠΑΝ, 1999
μτφρ. Καίτη Οικονόμου
- Βιβλίο 4: Ο ΧΑΡΙ ΠΟΤΕΡ ΚΑΙ ΤΟ ΚΥΠΕΛΛΟ ΤΗΣ ΦΩΤΙΑΣ, 2000
μτφρ. Καίτη Οικονόμου
- Βιβλίο 5: Ο ΧΑΡΙ ΠΟΤΕΡ ΚΑΙ ΤΟ ΤΑΓΜΑ ΤΟΥ ΦΟΙΝΙΚΑ, 2003
μτφρ. Καίτη Οικονόμου
- Βιβλίο 6: Ο ΧΑΡΙ ΠΟΤΕΡ ΚΑΙ Ο ΗΜΙΑΙΜΟΣ ΠΡΙΓΚΙΨ, 2005
μτφρ. Καίτη Οικονόμου
- Βιβλίο 7: Ο ΧΑΡΙ ΠΟΤΕΡ ΚΑΙ ΟΙ ΚΛΗΡΟΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ, 2007
μτφρ. Καίτη Οικονόμου
- Ο ΧΑΡΙ ΠΟΤΕΡ ΚΑΙ ΤΟ ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΟ ΠΑΙΔΙ
(σε συνεργασία με τους Τζον Τίφανι & Τζακ Θορν), 2016
μτφρ. Έφη Τσιρώνη
- ΟΙ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΜΠΙΝΤΛ ΤΟΥ ΒΑΡΔΟΥ, 2008, νέα έκδοση 2017,
μτφρ. Καίτη Οικονόμου
- ΕΝΑΣ ΞΑΦΝΙΚΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ, 2012,
μτφρ. Έφη Τσιρώνη
- ΝΙΟΥΤ ΣΚΑΜΑΝΤΕΡ, «ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΑ ΖΩΑ ΚΑΙ ΠΟΥ ΒΡΙΣΚΟΝΤΑΙ», 2013,
νέα έκδοση 2017, *μτφρ. Τατιάνα Σταυρουλάκη*
- ΚΕΝΙΛΓΟΥΟΡΘΙ ΓΟΥΣΙΠ, «ΤΟ ΚΟΥΙΝΤΙΤΣ ΑΝΑ ΤΟΥΣ ΑΙΩΝΕΣ», 2013,
νέα έκδοση 2017, *μτφρ. Τατιάνα Σταυρουλάκη*
- ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΑ ΖΩΑ ΚΑΙ ΠΟΥ ΒΡΙΣΚΟΝΤΑΙ
– ΤΟ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΣΕΝΑΡΙΟ ΤΗΣ ΤΑΙΝΙΑΣ, 2017,
μτφρ. Τατιάνα Σταυρουλάκη
- ΤΟ ΚΑΛΕΣΜΑ ΤΟΥ ΚΟΥΚΟΥ, 2013
(έχει εκδοθεί με το ψευδώνυμο Ρόμπερτ Γκάλμπρεϊθ),
μτφρ. Χρήστος Καψάλης
- Ο ΜΕΤΑΞΟΣΚΩΛΗΚΑΣ, 2014
(έχει εκδοθεί με το ψευδώνυμο Ρόμπερτ Γκάλμπρεϊθ),
μτφρ. Χρήστος Καψάλης
- Η ΣΟΔΕΙΑ ΤΟΥ ΚΑΚΟΥ, 2016
(έχει εκδοθεί με το ψευδώνυμο Ρόμπερτ Γκάλμπρεϊθ),
μτφρ. Χρήστος Καψάλης
- ΠΟΛΥ ΚΑΛΕΣ ΖΩΕΣ, 2018
(Ομιλία της Τζ. Κ. Ρόουλινγκ στους αποφοίτους του Χάρβαρντ),
μτφρ. Χρήστος Καψάλης

*Στον Νιλ, στην Τζέσικα και στον Ντέιβιντ,
που κάνουν τον κόσμο μου μαγικό...*

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ο Ντάντλι παραφρόνησε	11
Ένα σμάρι κουκουβάγιες	29
Οι σωματοφύλακες	48
Γκρίμολντ Πλεις, αριθμός 12	65
Το Τάγμα του Φοίνικα	83
Ο πανάρχαιος, τιμημένος Οίκος των Μπλακ	100
Το Υπουργείο Μαγείας	121
Το πειθαρχικό συμβούλιο	135
Οι συμφορές της κυρίας Ουέσλι	148
Λούνα Λάβγκουντ	173
Το καινούργιο τραγούδι του καπέλου της επιλογής	192
Καθηγήτρια Άμπριτζ	210
Η τιμωρία της Ντολότες	236
Ο Πέρσι και ο Αλαφροπάπτος	262
Η Μεγάλη Επιθεωρήτρια του «Χόγκουαρτς»	287
«Η Γουρουνοκεφαλή»	309
Εκπαιδευτικό Διάταγμα υπ' αριθμόν 24	327
Ο Στρατός του Ντάμπλντορ	348
Το λιοντάρι και το φίδι	369
Οι περιπέτειες του Χάγκριντ	390
Το μάτι του φιδιού	408
Νοσοκομείο Μαγικών Νόσων και Τραυμάτων «Ο Άγιος Μάνγκο»	430
Χριστούγεννα στο θάλαμο απομόνωσης	454
Σφραγισματική	476
Το παροπλισμένο σκαθάρι	500

Προβλέψιμα κι απρόβλεπτα	524
Ο κένταυρος και το φίδι	549
Η χειρότερη ανάμνηση του Σνέιπ	572
Επαγγελματικός προσανατολισμός	597
Ο Γκράουπ	620
Κοινά Διπλώματα Μαγείας	644
Σύλληψη στο ιζάκι	668
Μάχη και φυγή	687
Το Τμήμα Μυστηρίων	699
Πίσω από το πέπλο	715
Η αναμέτρηση	740
Η χαμένη προφητεία	752
Ο δεύτερος πόλεμος αρχίζει	775

Ο Νιάντλι παραφρόνησε

Η πιο ζεστή μέρα εκείνου του καλοκαιριού όδευε προς το τέλος της. Τα μεγάλα τετράγωνα σπίτια της οδού Πριβέτ ήταν τυλιγμένα σε μια χαυνωτική σιωπή, ενώ τ' αυτοκίνητα, που άστραφταν συνήθως από καθαριότητα, σάθμευαν τώρα σκοτισμένα στις πρασιές. Το άλλοτε καταπράσινο και φροντισμένο γκαζόν ήταν κατάξερο και κατσιασμένο — λόγω της ανομβρίας είχε απαγορευτεί στον κόσμο να ποτίζει με το λάστιχο. Οι κάτοικοι της οδού Πριβέτ, που είχαν στερηθεί τις συνηθισμένες ασχολίες τους, να πλένουν τ' αυτοκίνητό τους και να κουρεύουν το γκαζόν, αποτραβήχτηκαν στη δροσερή σκιά των σπιτιών τους. Ωστόσο, είχαν αφήσει ορθάνοιχτα τα παράθυρα με την ελπίδα να δελεάσουν το ανύπαρκτο αεράκι. Ο μόνος που βρισκόταν έξω ήταν ένας έφηβος, ξαπλωμένος ανάσκελα σ' ένα παρτέρι μπροστά στο σπίτι με τον αριθμό 4.

Ήταν ένα λιγνό αγόρι με μαύρα μαλλιά, στρογγυλά γυαλιά και την ταλαιπωρημένη, αδιόρατα ασθενική, όψη του παιδιού που ψήλωσε απότομα. Φορούσε ένα φθαρμένο, βρόμικο τζιν, ένα μακό μπλουζάκι καχόλικο και ξεθωριασμένο, ενώ τα αθλητικά παπούτσια του είχαν αρχίσει να ανοίγουν στο σημείο όπου ενώνεται η σόλα με το πανώδερμα. Η εμφάνιση του Χάρι Πότερ δεν τον έκανε ιδιαίτερα συμπαθή στους γείτονες. Οι περισσότεροι ήταν απ' τους ανθρώπους που θεωρούν ότι το απεριποίητο παρουσιαστικό θα 'πρεπε να τιμωρείται διά νόμου. Εκείνο το απόγευμα όμως, έτσι όπως είχε κρυφτεί πίσω από μια ορτανσία φουντωτή σαν θάμνο, ήταν αθέατος από τους περαστικούς. Η μοναδική περίπτωση να τον δει κάποιος ήταν να βγει ο θεός Βέρνον ή η θεία Πετούνια στο παράθυ-

ρο του σαλονιού και να κοιτάξει στο παρτέρι που βρισκόταν ακριβώς από κάτω.

Έτσι, ο Χάρι έδινε συγχαρητήρια στον εαυτό του για την ιδέα του να κρυφτεί εκεί. Μπορεί να μην ένιωθε και πολύ άνετα ξαπλωμένος στο σκληρό χώμα που έκαιγε από τη ζέση αλλά, από την άλλη, δεν υπήρχε κανείς να τον αγριοκοιτάζει, να τρίζει τόσο δυνατά τα δόντια του ώστε να μην μπορεί να ακούσει τις ειδήσεις και να τον βομβαρδίζει με εκνευριστικές ερωτήσεις, όπως συνέβαινε κάθε φορά που αποφάσιζε να καθίσει στο σαλόνι για να δει τηλεόραση με τη θεία και το θείο του.

Ξάφνου, θαρρείς και οι σκέψεις του πέταξαν στο σπίτι μέσα από το ανοικτό παράθυρο, ακούστηκε η φωνή του Βέρνον Ντάρσλι, του θείου του.

«Πάλι καλά που μας άδειασε τη γωνιά ο νεαρός. Αλήθεια, πού είναι;»

«Δεν ξέρω», έκανε αδιάφορα η θεία Πετούνια. «Στο σπίτι, πάτως, δεν είναι».

Ο θείος Βέρνον γρύλισε.

«Άκου να θέλει να δει ειδήσεις...» σχολίασε εκνευρισμένος. «Ήθελα να ΄ξερα τι σκαρώνει πάλι. Ποιο φυσιολογικό παιδί ενδιαφέρεται για τις ειδήσεις; Ο Ντάντλι δεν ξέρει πού πάν' τα τέσσερα: αμφιβάλλω αν γνωρίζει καν το όνομα του πρωθυπουργού! Άλλωστε, οι ειδήσεις μας δε λένε τίποτα για τους δικούς του...»

«Σώπα, Βέρνον», τον διέκοψε η θεία Πετούνια. «Είναι ανοικτά τα παράθυρα!»

«Αχ, ναι, χρυσή μου, συγγνώμη».

Οι Ντάρσλι βυθίστηκαν στη σιωπή. Ο Χάρι άκουσε να παίζεται μια διαφήμιση δημοφιλών με ξηρούς καρπούς τη στιγμή που η κυρία Φιγκ, μια ιδιόρρυθμη γριά κυρία από τη γειτονική οδό Γλυσίνας, που λάτρευε τις γάτες, περνούσε από το δρόμο με αργό βήμα μονολογώντας συνοφρυωμένη. Ο Χάρι ευχαρίστησε την τύχη του που ήταν κρυμμένος πίσω από την ορτανσία, γιατί τώρα τελευταία, κάθε φορά που η κυρία Φιγκ τον συναντούσε στο δρόμο, τον καλούσε στο σπίτι της για τσάι. Η γριά έστριψε στη γωνιά και χάθηκε από τα μάτια του, όταν ξανακούστηκε από το παράθυρο η φωνή του θείου Βέρνον.

«Ο Ντίντι βγήκε για τσάι;»

«Τον έχουν καλέσει οι Πόλκισ», είπε με καμάρι η θεία Πετού-

νια. «Έχει τόσους φίλους, είναι τόσο αγαπητό το χρυσούλι μου...»

Ο Χάρι έπνιξε με κόπο ένα ειρωνικό γέλιο που ανέβηκε στα χείλη του. Οι Ντάρσλι ήταν εντελώς πλήθιοι σε ό,τι αφορούσε το γιο τους τον Ντάντλι. Ήταν ικανοί να πιστέψουν ό,τι τους σέρβιρε, ότι δήθεν κάθε απόγευμα των καλοκαιρινών διακοπών ήταν καλεσμένος για τσάι, μια απ' τους γονείς του ενός φίλου του, μια απ' του άλλου. Ο Χάρι ήξερε καλά ότι ο Ντάντλι δεν ήταν καλεσμένος πουθενά· αυτός και η παρέα του — η συμμορία του, περ καλύτερα — περνούσαν τα βράδια τους ρημάζοντας την παιδική χαρά του πάρκου, καπνίζοντας στις γωνιές των δρόμων και πετώντας πέτρες σε διερχόμενα αυτοκίνητα και μικρά παιδιά. Ο Χάρι τους είχε δει πολλά βράδια που συνήθιζε να πηγαίνει μόνος του βόλτα στο Λιπλ Γουάινγκιν· είχε περάσει το μεγαλύτερο μέρος των διακοπών του τριγυρίζοντας στους δρόμους και μαζεύοντας εφημερίδες από τα σκουπίδια.

Στ' αφτιά του έφτασαν οι πρώτες νότες του μουσικού σήματος που ανήγγειλε τις ειδήσεις των επτά και το στομάχι του σφίχτηκε. Ίσως απόψε, ύστερα από έναν ολόκληρο μήνα που πέρασε περιμένοντας, να έφτανε η μεγάλη νύχτα.

«Τεράστια πλήθη ταλαιπωρημένων τουριστών πλημμυρίζουν τα αεροδρόμια της Ισπανίας, καθώς η απεργία των υπευθύνων για τη διακίνηση των αποσκευών διανύει τη δεύτερη εβδομάδα...»

«Μωρέ, δώστε τους τα παπούτσια στο χέρι, εγώ αυτό θα έκανα», γρύλιζε ο θεϊός Βέρνον σκεπάζοντας τις τελευταίες λέξεις από τη φράση του παρουσιαστή. Έξω στο παρτέρι, όμως, ο Χάρι ξαναβρήκε το χρώμα του. Αν είχε συμβεί κάτι, θα ήταν πρώτο θέμα στις ειδήσεις· ο θάνατος και η καταστροφή έχουν πολύ μεγαλύτερο ενδιαφέρον από τους ταλαιπωρημένους τουρίστες.

Άφησε ένα βαθύ αναστεναγμό ανακούφισης και κάρφωσε το βλέμμα του στον καταγάλανο ουρανό. Κι αυτό το καλοκαίρι επαναλαμβανόταν καθημερινά η ίδια ιστορία: αγωνία, αναμονή, προσωρινή ανακούφιση κι ύστερα η αγωνία ξαναφούντωνε... και τον βασάνιζε το ίδιο, όλο και πιο επιτακτικό ερώτημα: Γιατί δεν είχε γίνει τίποτε ακόμη;

Έστρεψε πάλι την προσοχή του στις ειδήσεις για την περίπτωση που υπήρχε κάποια μικρή ένδειξη, κάποιο γεγονός που οι Μαγκκλ δεν ήταν σε θέση να αντιληφθούν την πραγματική του σημασία — μια ανεξήγητη εξαφάνιση, ίσως, ή ένα παράξενο δυστύχημα —, αλλά την απεργία στο αεροδρόμιο διαδέχτηκαν ειδήσεις για την ανομβρία στα

νοτιοανατολικά («Ελπίζω να τ' ακούει ο απέναντι, που βάζει το αυτόματο πότισμα στις τρεις το πρωί!» βρυχήθηκε ο θείος Βέρνον). Στη συνέχεια είπαν για ένα ελικόπτερο που κινδύνευσε να συντριβεί σε έναν αγρό στο Σάρει κι ύστερα για το διαζύγιο μιας διάσημης ηθοποιού από τον επίσης διάσημο σύζυγό της («Λες και μας ενδιαφέρουν οι ελεεινές τους υποθέσεις», σχολίασε περιφρονητικά η θεία Πετούνια, που ωστόσο ξεκοκάλιζε τα περιοδικά παρακολουθώντας μανιωδώς την υπόθεση του διαζυγίου).

Ο Χάρι έκλεισε τα μάτια του για να προστατευτεί από την απογευματινή αντηλιά τη στιγμή που ο παρουσιαστής έλεγε: «... και τέλος, ο Μπάνγκι το παπαγαλάκι βρήκε έναν πρωτότυπο τρόπο να δροσίσει το καλοκαίρι του. Ο Μπάνγκι, που μένει στο Μπάρνολι, στην οδό Πέντε Φτερών, έμαθε θαλάσσιο σκι! Η ρεπόρτερ μας Μαίρη Ντόρκινς θα μας δώσει περισσότερες πληροφορίες».

Το αγόρι ξανάνοιξε τα μάτια του. Τώρα που έφτασαν οι ειδήσεις στα παπαγαλάκια-σκιέρ, δε χρειαζόταν να ακούσει τα υπόλοιπα. Γύρισε μπρούμυτα, στηρίχτηκε στα γόνατα και στους αγκώνες, κι ετοιμάστηκε να περάσει μπουσουλώντας μπροστά από το παράθυρο.

Δεν πρόλαβε όμως ούτε δυο βήματα να κάνει, και μια σειρά από αλληπάλληλα γεγονότα τού πάγωσε το αίμα: ένας δυνατός κρότος, σαν πυροβολισμός, θρυμμάτισε τη χαυνωτική σιγαλιά· μια γάτα εμφανίστηκε ξαφνικά κάτω από ένα παρκαρισμένο αυτοκίνητο κι έγινε καπνός· από το σαλόνι των Ντάρσλι ακούστηκε μια στριγκλιά κι έπειτα μια βροντερή βλαστήμια που συνοδεύτηκε από το σπάσιμο ενός πορσελάνινου πιάτου. Ο Χάρι ανασκώθηκε, λες κι αυτό ήταν το σύνθημα που περίμενε, τραβώντας ταυτόχρονα σαν ζίφος από τη ζώνη του τζιν του ένα λεπτό ξύλινο ραβδί. Καθώς σηκωνόταν όμως, χτύπησε το κεφάλι του στο ανοικτό παράθυρο των Ντάρσλι. Ο βρόντος που ακούστηκε έκανε τη θεία Πετούνια να στριγκλίσει ακόμη πιο δυνατά.

Ο Χάρι ένωσε σαν να άνοιξε το κεφάλι του στα δύο. Τραντάχτηκε ολόκληρος και τα μάτια του πλημμύρισαν δάκρυα, ενώ προσπαθούσε να εσιάσει το βλέμμα του στο δρόμο για να εντοπίσει την πηγή του κρότου. Αλλά πριν προλάβει καλά καλά να σταθεί στα πόδια του, ξεπρόβαλαν από το παράθυρο δυο κόκκινες χερούκλες και τον γράπωσαν απ' το λαιμό.

«Μάζεψέ το!» βρυχήθηκε ο θείος Βέρνον στο αφτί του αγοριού. «Αμέσως! Προτού το πάρει κάνα μάτι!»

«Άφησέ με!» πρόσφερε ο Χάρι με κομμένη την ανάσα. Πάλεψε μερικές στιγμές πασχίζοντας να ανοίξει τα χοντρά σαν λουκάνικα δάχτυλα του θείου του με το αριστερό χέρι του ενώ στο δεξί εξακολουθούσε να κρατάει σφιχτά το μαγικό ραβδί· και τότε, ενώ ο πόνος στο κεφάλι του γινόταν όλο και πιο έντονος, ο θείος Βέρνον έσκουξε σαν να τον χτύπησε ηλεκτρικό ρεύμα κι άφησε απότομα το λαιμό του Χάρι. Κάποια αόρατη δύναμη ξεχύθηκε από το κορμί του ανιψιού του και τον απώθησε αστραπιαία. Ήταν πλέον αδύνατον να τον αγγίξει.

Λαχανιασμένος ο Χάρι έπεσε με τα μούτρα πάνω στην ορτανσία, ανασπκώθηκε και κοίταξε ολόγυρα — δεν μπορούσε να καταλάβει από πού προήλθε ο εκκωφαντικός κρότος. Οι γείτονες όμως είχαν κιόλας βγει στα παράθυρά τους, έτσι ο νεαρός έκρυσε βιαστικά το ραβδί στο παντελόني του και πήρε το πιο αθώο ύφος του.

«Τι ωραία βραδιά!» φώναξε ο θείος Βέρνον χαιρετώντας την ιδιοκτήτρια του απέναντι σπιτιού, στο νούμερο 7, που αγριοκοίταζε πίσω από τις δικτυωτές κουρτίνες της. «Ακούσατε την εξάτμιση του αυτοκινήτου; Εμείς πήραμε μια τρομάρα!...»

Συνέχισε να χαμογελά σαν μανιακός μέχρι που οι περιέργοι γείτονες τραβήχτηκαν από τα παράθυρά τους, οπότε το φρικτό χαμόγελό του έγινε ένας μορφασμός οργής καθώς έγενεφε στον Χάρι να πλησιάσει. Εκείνος έκανε μερικά βήματα, αλλά φρόντισε να σταματήσει σε ένα σημείο που δεν τον έφταναν τα απειλητικά απλωμένα χέρια του θείου Βέρνον.

«Τι στο διάβολο πας να κάνεις;» ρώτησε ο θείος Βέρνον με σριγκιά φωνή που έτρεμε από λύσσα.

«Τι πάω να κάνω;» επανέλαβε ψυχρά ο Χάρι. Κοπούσε πάνω-κάτω στο δρόμο ελπίζοντας ακόμη να δει το πρόσωπο που προκάλεσε όλη αυτή τη φασαρία.

«Ακούστηκε σαν να βροντάν κανόνια έξω ακριβώς από το σπίτι...»

«Δεν προκάλεσα εγώ αυτόν το θόρυβο», δήλωσε αποφασιστικά ο Χάρι.

Δίπλα στο πλατύ κόκκινο πρόσωπο του θείου Βέρνον εμφανίστηκε η αδύνατη αλογίσια μούρη της θείας Πετούνια. Ήταν κατάχλομη. «Γιατί παραμόνευες κάτω από το παράθυρό μας;»

«Σωστή ερώτηση, Πετούνια! Τι γύρευες κάτω από το παράθυρό μας;»

«Άκουγα τις ειδήσεις», παραδέχτηκε ο Χάρι υποχωρώντας.

Η θεία κι ο θεός του κοιτάχτηκαν οργισμένοι.

«Άκουγες τις ειδήσεις! Πάλι;»

«Βλέπετε, αλλάζουν κάθε μέρα», συνέχισε.

«Μη μου πουλάς εμένα εξυπνάδες! Απαιτώ να μάθω τι σκαρώνεις και μην ξανακούσω για ειδήσεις και τέτοιες σαχλαμάρες! Ξέρεις πολύ καλά ότι οι δικοί σου...»

«Πρόσεχε, Βέρνον!» ψέλλισε η θεία Πετούνια και ο θεός Βέρνον χαμήλωσε τόσο πολύ τη φωνή του, που ο Χάρι δυσκολεύτηκε να τον ακούσει.

«...ότι οι δικοί σου δεν αναφέρονται στις δικές μας ειδήσεις!» συνέχισε ο θεός του.

«Τόσα ξέρεις, τόσα λες!» είπε με έμφαση ο Χάρι.

Οι Ντάρσλι τον κοίταξαν με γουρλωμένα μάτια.

«Παλιοψεύτη! Και τι κάνουν όλες αυτές οι...» άρχισε να λέει η θεία Πετούνια και χαμήλωσε κι εκείνη τη φωνή της, ώστε ο Χάρι διάβασε στα χείλη της την επόμενη λέξη, «...κουκουβάγιες, αν δε σου φέρνουν τα νέα σας;»

«Αχά!» ψιθύρισε θριαμβευτικά ο θεός Βέρνον. «Τι έχεις να πεις τώρα, νεαρέ μου; Λες και δεν ξέρουμε ότι σου φέρνουν τα νέα σας αυτά τα σιχαμένα πουλιά!»

Ο Χάρι δίστασε προς στιγμήν. Του κόστιζε να παραδεχτεί την αλήθεια, αν και οι θείοι του δεν μπορούσαν να ξέρουν πόσο άσχημα ένιωθε που το παραδεχόταν.

«Οι κουκουβάγιες... δε μου φέρνουν νέα», είπε ανέκφραστα.

«Δεν το πιστεύω», βιάστηκε να πει η θεία Πετούνια.

«Ούτε εγώ», δήλωσε ο θεός Βέρνον.

«Ξέρουμε ότι κάτι ετοιμάζεις», συνέχισε η θεία Πετούνια.

«Δεν είμαστε ηλίθιοι», συμπλήρωσε ο θεός Βέρνον.

«Αυτό κι αν είναι είδηση», είπε νευριασμένος ο Χάρι και, πριν προλάβουν οι Ντάρσλι να αντιδράσουν, έκανε μεταβολή, διέσχισε το γρασίδι, πήδηξε τη χαμηλή μάντρα του κήπου και βγήκε στο δρόμο.

Τώρα την είχε άσχημα και το ήξερε. Αργότερα θα υποχρεωνόταν να αντιμετωπίσει τη θεία και το θείο του και να πληρώσει το τίμημα της αυθάδειάς του, αλλά αυτή τη στιγμή δεν τον ένοιαζε και ιδιαίτερα υπήρχαν πολύ πιο σοβαρά θέματα που τον απασχολούσαν.

Ο Χάρι ήταν σίγουρος ότι ο κρότος που ακούστηκε προήλθε από κάποιο διακτινισμό. Αυτόν ακριβώς τον ήχο έκανε ο Ντόμπι,

το σπιτικό ξωτικό, όταν εξαφανιζόταν. Μήπως βρισκόταν εδώ, στην οδό Πριβέτ; Μήπως αυτή τη στιγμή τον παρακολουθούσε; Μόλις έκανε αυτή τη σκέψη, το αγόρι γύρισε απότομα και κοίταξε την οδό Πριβέτ, μα στο δρόμο δεν υπήρχε ψυχή. Όχι. Εξάλλου ήταν σίγουρος πως ο Ντόμπι δεν ήξερε να γίνεται αδράτος.

Προχώρησε χωρίς να κοιτάζει πού πηγαίνει· το τελευταίο διάστημα είχε περπατήσει τόσο πολύ αυτούς τους δρόμους, ώστε τα βήματά του τον οδηγούσαν από μόνα τους στα αγαπημένα του λημέρια. Κάθε τόσο έριχνε προς τα πίσω μια κλεφτή ματιά. Κάποιο μαγικό πλάσμα βρέθηκε κοντά του όταν ήταν ξαπλωμένος ανάμεσα στις μαραμμένες ορτανσίες της θείας Πετούνια, ήταν βέβαιος γι' αυτό. Γιατί δεν του μίλησε; Γιατί δεν επικοινωνήσε μαζί του; Γιατί κρυβόταν τώρα;

Εκείνη ακριβώς τη στιγμή, και καθώς κορυφωνόταν η απογοήτευσή του, η σιγουριά του εξανεμίστηκε.

Ίσως να μην ήταν τελικά μαγικός ο ήχος. Ίσως να λαχταρούσε τόσο απεγνωσμένα μια φευγαλέα έστω επαφή με τον κόσμο στον οποίο ανήκε, που αντιδρούσε υπερβολικά σε κοινούς και συνηθισμένους θορύβους. Πώς ήταν τόσο σίγουρος ότι ο κρότος που ακούστηκε δεν ήταν από κάποιο αντικείμενο που έσπασε στο διπλανό σπίτι;

Ο Χάρι ένιωσε ένα πλάκωμα στην καρδιά του και, πριν προλάβει να αντιδράσει, βυθίστηκε ξανά στην απελπισία που τον βασάνιζε όλο το καλοκαίρι.

Αύριο το πρωί θα έβαζε το ξυπνητήρι στις πέντε για να πληρώσει την κουκουβάγια που του έφερνε τον *Ημερήσιο Προφήτη*· αλλά τι νόημα είχε να εξακολουθήσει να τον παίρνει; Τον τελευταίο καιρό έριχνε μια ματιά στο πρωτοσέλιδο και τον πέταγε στην άκρη· μόλις θ' ανακάλυπταν αυτοί οι βλάκες που διεύθυναν την εφημερίδα ότι επέστρεψε ο Βόλντεμορτ, θα το δημοσίευαν με πηχυαίους τίτλους στην πρώτη σελίδα, κι αυτή ήταν η μόνη είδηση που ενδιέφερε τον Χάρι.

Αν ήταν τυχερός, θα έρχονταν και κουκουβάγιες με γράμματα από τους κολλητούς του, τον Ρον και την Ερμιόνη, αν και είχε χάσει από καιρό κάθε ελπίδα να μάθει νέα από τα γράμματά τους.

Όπως καταλαβαίνεις, δεν μπορούμε να σου πούμε πολλά για το... ξέρεις τώρα... Μας είπαν να προσέχουμε τα λόγια μας για την περίπτωση που κάποιο γράμμα παραπέσει... Είμαστε πολύ απα-

σχολημένοι, αλλά δεν μπορούμε να σου γράψουμε λεπτομέρειες... Συμβαίνουν πολλά και διάφορα, θα σ' τα πούμε όλα όταν σε δούμε από κοντά...

Μα πότε θα τον έβλεπαν; Κανένας δεν έμπαινε στον κόπο να του δώσει συγκεκριμένη ημερομηνία. Η Ερμιόνη είχε γράψει *Θα σε δω σύντομα* στην κάρτα για τα γενέθλιά του, αλλά πόσο σύντομα ήταν το «σύντομα»; Απ' ό,τι κατάλαβε από κάποιες αόριστες νύξεις στα γράμματά τους, η Ερμιόνη και ο Ρον βρίσκονταν στο ίδιο μέρος, μάλλον στο πατρικό του Ρον. Μαράζωνε όταν σκεφτόταν τι ωραία που θα περνούσαν οι δυο τους στο Μπάροου, ενώ εκείνος ήταν καθηλωμένος στην οδό Πριβέ. Για την ακρίβεια, ήταν τόσο θυμωμένος μαζί τους που πέταξε χωρίς να ανοίξει τα δύο κουτιά σοκολατάκια από το φημισμένο ζαχαροπλαστείο «Μελόχουφτες» που του έστειλαν στα γενέθλιά του. Στη συνέχεια βέβαια το μετάνιωσε πικρά, όταν είδε τη μαραμμένη σαλάτα που σέρβιρε για βραδινό η θεία Πετούνια.

Και με τι ήταν απασχολημένοι ο Ρον και η Ερμιόνη; Γιατί δεν ήταν κι αυτός απασχολημένος; Μήπως δεν είχε αποδείξει ότι διέθετε την ικανότητα να αντιμετωπίσει πολύ πιο δύσκολες καταστάσεις από εκείνους; Είχαν ξεχάσει όλα όσα έκανε; Αυτός δεν ήταν που βρέθηκε στο νεκροταφείο κι έγινε μάρτυρας της δολοφονίας του Σέντρικ; Αυτόν δεν έδεσαν στην ταφόπλακα με σκοπό να τον δολοφονήσουν;

Μην τα σκέφτεσαι, είπε αυστηρά στον εαυτό του για εκατοστή φορά εκείνο το καλοκαίρι. Του έφτανε και του περίσσευε που έβλεπε ξανά και ξανά στους εφιάλτες του το νεκροταφείο, δε χρειαζόταν να το σκέφτεται και στον ζύπνιο του.

Έστριψε στη γωνία και βγήκε στην Ημισέληνο της Μανόλιας: στα μισά του δρόμου πέρασε μπροστά από ένα στενάκι δίπλα σε ένα γκαράζ, όπου είχε πρωτοδεί το νονό του. Ο Σείριος τουλάχιστον καταλάβαινε πώς αισθανόταν ο Χάρι. Μπορεί τα γράμματά του να μην περιείχαν ενδιαφέροντα νέα, αλλά ήταν γεμάτα συμβουλές και λόγια παρηγοριάς, όχι βασανιστικά υπονοούμενα όπως του Ρον και της Ερμιόνης: *Φαντάζομαι την αγωνία σου... Κάτσε φρόνιμος κι όλα θα πάνε καλά... Να προσέχεις και να αποφεύγεις τις βεβιασμένες κινήσεις...*

Πάντως, σκέφτηκε ο Χάρι καθώς διέσχιζε την Ημισέληνο της Μανόλιας κι έστριβε στην οδό Μανόλιας, με κατεύθυνση το μισοσκότεινο πάρκο, *σε γενικές γραμμές έχω ακολουθήσει τις συμβου-*

λές του Σείριου. Αντιστάθηκε στον πειρασμό να δέσει το μπαούλο του στο μαγικό του σκουπόξυλο και να πάει, μια και δυο, στο Μπάροου. Μάλιστα, πίστευε ότι η συμπεριφορά του ήταν υποδειγματική, αν αναλογιζόταν κανείς την οργή και την απογοήτευση που του προκαλούσε ο αποκλεισμός του στην οδό Πριβέτ. Δεν ήταν και λίγο το ότι αναγκάζοταν να κρύβεται στα παρτέρια, με την ελπίδα να ακούσει κάτι που θα του έδινε μια ιδέα για τις κινήσεις του λόρδου Βόλντεμορτ. Ωστόσο, πήγαινε πολύ να τον συμβουλευτεί να αποφεύγει τις βεβιασμένες κινήσεις ένας άνθρωπος που πέρασε δώδεκα χρόνια στη φυλακή του Αζκαμπάν, δραπετεύσε, προσπάθησε να διαπράξει το φόνο για τον οποίο είχε καταδικαστεί άδικα κι ύστερα διέφυγε με έναν κλεμμένο ιππόγρυπα.

Ο Χάρι σκαρφάλωσε στην κλειδωμένη πόρτα του πάρκου, πήδησε μέσα και άρχισε να περπατά στο κατάξερο γρασίδι. Το πάρκο ήταν έρημο σαν τους γύρω δρόμους. Όταν έφτασε στις κούνιες, κάθισε στη μία και μοναδική που δεν κατάφεραν να σπάσουν ο Ντάντλι κι η παρέα του, αγκάλιασε με το ένα μπράτσο του την αλυσίδα και κάρφωσε κατσουφιασμένος το βλέμμα του στο έδαφος. Δε θα μπορούσε να κρυφτεί ξανά στον κήπο των Ντάρολι. Αύριο θα έπρεπε να σκεφτεί καινούργιο τρόπο για να ακούει τις ειδήσεις. Τώρα, λοιπόν, το μόνο που είχε να περιμένει ήταν άλλη μια δύσκολη και ταραγμένη νύχτα· ακόμη κι όταν δεν έβλεπε εφιάλτες με τον Σέντρικ, ονειρευόταν δαιδαλώδεις σκοτεινούς διαδρόμους που κατέληγαν σε αδιέξοδα κι αμπαρωμένες πόρτες, κάτι που σίγουρα οφειλόταν στο αίσθημα παγίδευσης που τον βασάνιζε στον ζύπνιο του. Στο μεταξύ ένιωθε ένα δυσάρεστο μυρμήγκιασμα στην ουλή που είχε στο μέτωπό του, αλλά δεν έτρεφε αυταπάτες: ο Ρον, η Ερμιόνη και ο Σείριος θα έμεναν ασυγκίνητοι. Παλιά, ο πόνος στην ουλή τον προειδοποιούσε ότι δυνάμωνε ο Βόλντεμορτ, αλλά τώρα, που είχε ανακτήσει πλήρως όλη του τη δύναμη, οι φίλοι του θα του επισήμαιναν ότι ήταν πολύ φυσικό να τον ενοχλεί διαρκώς η ουλή... έπρεπε να το περιμένει... τίποτα το ανησυχητικό... περσινά ξινά σταφύλια...

Τον έπνιγε η αδικία και του ερχόταν να ουρλιάξει από τα νεύρα του. Αν δεν ήταν αυτός, κανείς δε θα είχε πάρει μυρουδιά ότι γύρισε ο Βόλντεμορτ! Κι η ανταμοιβή του ήταν να καθηλωθεί για τέσσερις ολάκερες βδομάδες στο Λιπ Γουάινγκιν, εντελώς αποκομμένος από τον κόσμο των μάγων, και να κρύβεται μες στις μαραμμένες

ορτανσίες για να ακούσει πώς κάνουν σκι τα παπαγαλάκια! Πώς μπόρεσε ο Ντάμπλντορ να τον ξεκάσει τόσο εύκολα; Γιατί ο Ρον κι η Ερμιόνη δεν κάλεσαν κι εκείνον μαζί τους; Ως πότε θα άντεχε να ακούει τον Σείριο να τον συμβουλεύει να κάτσει στ' αβγά του και να είναι καλό παιδάκι; Ως πότε θα αντιστεκόταν στον πειρασμό να γράψει σε αυτούς τους βλάκες του *Ημερήσιου Προφήτη* ότι γύρισε ο Βόλντεμορτ; Όλες αυτές οι σκέψεις τριβέλιζαν το μυαλό του Χάρρι και η ψυχή του φλογιζόταν από αγανάκτηση, καθώς έπεφτε η υγρή βελούδινη νυχτιά και η ατμόσφαιρα πλημμύριζε από τη μυρουδιά του ζεστού μαραμένου χορταριού, κι ο μόνος ήχος που έσπαζε τη σιωπή ήταν το βουητό των αυτοκινήτων έξω από τα κιγκλιδώματα του πάρκου.

Δεν ήξερε πόση ώρα ήταν καθισμένος στην κούνια, όταν ομιλίες δέκοψαν τους συλλογισμούς του. Σήκωσε το βλέμμα του και είδε τις σιλουέτες μιας παρέας ατόμων, που διέσχισαν το πάρκο, να διαγράφονται στο ακνό φέγγος που έριχναν τα φώτα των γύρω δρόμων. Ο ένας τραγουδούσε δυνατά ένα κακόγουστο τραγούδι και οι άλλοι γελούσαν. Μερικοί από αυτούς κρατούσαν από το τιμόνι ακριβά αγωνιστικά ποδήλατα και τα τσουλάγαν δίπλα τους.

Ο Χάρρι κατάλαβε αμέσως ποιοι ήταν. Προπορευόταν η χαρακτηριστική σιλουέτα του εξαδέλφου του, του Ντάντλι Ντάρσλι, που επέστρεφε στο σπίτι συντροφιά με τους πιστούς του φίλους.

Ο Ντάντλι παρέμενε χοντρομπαλός όπως πάντα, αλλά η αυστηρή διάπα ενός χρόνου και η ανακάλυψη ενός καινούργιου ταλέντου που διέθετε είχαν αλλάξει αισθητά την εμφάνισή του. Όπως διαλαλούσε πανευτυχής ο θεός Βέρνον, ο Ντάντλι ανακηρύχτηκε πρόσφατα νικητής στο Εφηβικό Διασχολικό Πρωτάθλημα Μποξ Νοτιοανατολικής Αγγλίας, στην κατηγορία βαρέων βαρών. Αυτό το «ευγενές άθλημα», όπως το αποκαλούσε ο θεός Βέρνον, έκανε τον Ντάντλι να φαντάζει ακόμη πιο τρομερός στα μάτια του Χάρρι απ' ό,τι την εποχή που πήγαιναν στο δημοτικό κι ο Χάρρι συνήθιζε να παίζει το ρόλο του πρώτου σάκου μποξ του Ντάντλι. Ο Χάρρι βέβαια δε φοβόταν πια ούτε κατά διάνοια τον ξάδελφό του. Εξακολουθούσε όμως να πιστεύει πως το ότι ο Ντάντλι έμαθε να ρίχνει πιο δυνατές και εύστοχες γροθιές δεν αποτελούσε και λόγο πανηγυρισμών από τους Ντάρσλι. Όλα τα παιδιά της γειτονιάς τον έτρεμαν· τον φοβούνταν πιο πολύ κι από «εκείνον τον Πότερ», που τα είχαν προειδοποιήσει πως ήταν χούλιγκαν και πως φοιτούσε στο

Κέντρο Προσαρμογής Αμετανόητων Νέων «Ο Άγιος Βρούτος».

Ο Χάρι είδε τις σκοτεινές σιλουέτες να γλιστρούν πάνω στο γρασίδι κι αναρωτήθηκε ποιον να ξυλοφόρτωσαν πάλι απόψε. *Κοιτάξτε προς τα δω...* πρόσταξε νοερά ο Χάρι καθώς τους παρατηρούσε. *Άντε λοιπόν... κοιτάξτε προς τα δω... είμαι ολομόναχος... ελάτε να με δείρετε...*

Αν τον έβλεπαν οι φίλοι του Ντάντλι, θα άλλαζαν σίγουρα κατεύθυνση για να έρθουν προς το μέρος του. Τι θα έκανε τότε ο Ντάντλι; Δε θα ήθελε βέβαια να ρεζιλευτεί μπροστά τους, θα φοβόταν όμως να προκαλέσει τον Χάρι... Θα είχε πολύ γούστο να παρακολουθεί τον Ντάντλι που δε θα ξέρει τι να κάνει να τον προκαλεί κι αυτός να μην μπορεί να αντιδράσει... Κι αν επιχειρούσε κανένας άλλος να χτυπήσει τον Χάρι, ήταν πανέτοιμος — είχε μαζί του το ραβδί του. Ας κόπιαζαν αν τολμούσαν... Δεν έβλεπε την ώρα να ξεσπάσει τα νεύρα του σε αυτά τα αγόρια που έκαναν κάποτε τη ζωή του κόλαση.

Δε γύρισαν όμως προς το μέρος του, ούτε καν τον είδαν, και τώρα είχαν φτάσει σχεδόν κοντά στα κάγκελα. Ο Χάρι έπνιξε την επιθυμία να τους φωνάξει... θα ήταν λάθος του να πάει γυρεύοντας για καβγά... απαγορευόταν να χρησιμοποιήσει τις μαγικές δυνάμεις του... θα κινδύνευε πάλι να φάει αποβολή...

Έσβησαν οι φωνές της συμμορίας του Ντάντλι· είχαν χαθεί πια από τα μάτια του, προχωρούσαν στην οδό Μανόλιας.

Είδες, Σείριε; είπε από μέσα του ο Χάρι. *Απέφυγα τις βεβιασμένες κινήσεις. Κάθισα φρόνιμος. Το αντίθετο ακριβώς απ' αυτό που έκανες εσύ.*

Σηκώθηκε και τεντώθηκε για να ξεμουδιάσει. Η θεία Πετούνια κι ο θεός Βέρνον θεωρούσαν πως, ό,τι ώρα κι αν γύριζε ο Ντάντλι, ήταν η σωστή ώρα να μαζευτείς στο σπίτι, ενώ αν κάποιος γύριζε αργότερα, ήταν πάρα πολύ αργά. Ο θεός του τον είχε απειλήσει ότι θα τον κλείδωνε στην αποθήκη αν ξαναμαζευόταν ύστερα από τον Ντάντλι, έτσι ο Χάρι έπνιξε ένα χασμουρητό και κίνησε βλοσυρός για την πύλη του πάρκου.

Η οδός Μανόλιας, όπως και η οδός Πριβέτ, είχε μεγάλα τετράγωνα σπίτια με άψογα φροντισμένο γκαζόν, τα οποία ανήκαν σε μεγάλους τετράγωνους ιδιοκτήτες που οδηγούσαν πεντακάθαρα αυτοκίνητα παρόμοια με του θείου Βέρνον. Ο Χάρι προτιμούσε να κυκλοφορεί στο Λιπλ Γουάινγκιν τη νύχτα. Το φως μέσα από τα πα-

ράθυρα με τις κουρτίνες διαχεόταν σμιλεύοντας λαμπερά περίτεχνα σχέδια στο σκοτάδι, γεμάτα χρώματα. Τέτοια ώρα δεν κινδύνευε να ακούσει περιφρονητικά σχόλια για την ατημέλητη εμφάνισή του, όπως συνήθως συνέβαινε όταν διασταυρωνόταν με τους ιδιοκτήτες των σπιτιών. Βάδισε βιαστικά, κι έτσι λίγο παρακάτω διέκρινε μπροστά του την παρέα του Ντάντλι· καληνυχτίζονταν μπροστά στη γωνία της Ημισελήνου της Μανόλιας. Ο Χάρι κρύφτηκε στη σκιά μιας μεγάλης πασχαλιάς και περίμενε.

«... κι έσκουζε σαν γουρούνι», έλεγε ο Μάλκολμ ανάμεσα στα χαχανητά των άλλων.

«Φοβερό κροσέ, Μεγάλε», ακούστηκε ο Πιρς.

«Αύριο την ίδια ώρα;» είπε ο Ντάντλι.

«Περάστε απ' το σπίτι μου, θα λείπουν οι γονείς μου», πρότεινε ο Γκόρντον.

«Τα λέμε, λοιπόν», είπε ο Ντάντλι.

«Γεια σου, Νταντ!»

«Αύριο, Μεγάλε!»

Ο Χάρι περίμενε να φύγουν οι υπόλοιποι πριν ξεκινήσει πάλι. Όταν έσβησαν οι φωνές τους, έστριψε στην Ημισέληνο της Μανόλιας επιταχύνοντας το βήμα του και λίγες στιγμές αργότερα πρόφτασε τον Ντάντλι, που πήγαινε με το πάσο του σιγοτραγουδώντας φάλτσα.

«Έι, Μεγάλε!»

Ο Ντάντλι γύρισε. «Α», μούγκρισε ενοχλημένος. «Εσύ είσαι;»

«Από πότε έγινες Μεγάλος;» ρώτησε ο Χάρι.

«Κόφ' το», γρύλισε εκείνος και συνέχισε το δρόμο του.

«Ωραίο όνομα», χαμογέλασε ο Χάρι συντονίζοντας το βήμα του με του ξαδέλφου του. «Αλλά για μένα θα είσαι πάντα “ο Ντίντι το ζουζουνάκι” μου».

«Είπα ΚΟΦ' ΤΟ!» νευρίασε ο Ντάντλι κι έσφιξε τις χοντρές γροθιές του.

«Δεν ξέρουν οι φίλοι σου πώς σε φωνάζει η μαμά σου;»

«Βούλωσέ το επιτέλους».

«Σ' εκείνη δε λες να το βουλώσει. Τι λες για το “Τζουτζούκο μου” και το “Ντιντικάκι μου”, μου επιτρέπεις να τα χρησιμοποιώ;»

Ο Ντάντλι δεν αποκρίθηκε. Η προσπάθεια να συγκρατηθεί για να μη χτυπήσει τον Χάρι απορροφούσε όλο του τον αυτοέλεγχο.

«Λοιπόν, ποιον δείραμε απόψε;» ρώτησε ο Χάρι και το χαμόγε-

λο κάθηκε από τα χείλη του. «Πάλι κάνα δεκάχρονο παιδάκι; Ξέρω τι έκανες στον Μαρκ Έβανς προχθές το βράδυ...»

«Πήγαινε γυρεύοντας», γρύλισε ο Ντάντλι.

«Τι μου λες;»

«Μου μίλησε με αυθάδεια».

«Σοβαρά; Πάντως, αν σου είπε ότι είσαι σαν γουρούνι που εκπαιδεύτηκε να περπατά στα πίσω πόδια του, αυτό δεν είναι αυθάδεια. Είναι η αλήθεια».

Ένας μυσ πετάρισε στο πιγούνι του Ντάντλι. Ο Χάρι αισθάνθηκε απέραντη ικανοποίηση που κατάφερε να τον εξοργίσει τόσο πολύ. Ένωθε σαν να μεταγγιζε το θυμό του στον ξάδελφό του, τον μόνο που είχε για να ξεσπάσει.

Έσπριψαν δεξιά, στο σοκάκι όπου ο Χάρι είχε πρωτοδεί τον Σείριο· από εδώ έκοβες δρόμο κι έβγαίνες κατευθείαν από την Ημισέληνο της Μανόλιας στην οδό Γλυσίνας. Ήταν έρημο και πολύ πιο σκοτεινό από τους δυο προηγούμενους δρόμους που συνέδεε, γιατί δεν υπήρχε δημοτικός φωτισμός. Τα βήματά τους πνίγηκαν ανάμεσα στους τοίχους των γκαράζ που υπήρχαν από τη μια πλευρά κι έναν ψηλό φράχτη από την άλλη.

«Περνίεσαι για σπουδαίος επειδή κουβαλάς αυτό το πράμα», είπε λίγες στιγμές αργότερα ο Ντάντλι.

«Ποιο πράμα;»

«Αυτό... αυτό που έχεις κρυμμένο».

Ο Χάρι χαμογέλασε ξανά. «Τελικά δεν είσαι τόσο ηλίθιος όσο φαίνεσαι, έτσι, Νταντ; Αλλά αν ήσουν, δε θα μπορούσες να μιλάς και να βαδίζεις ταυτόχρονα», είπε κι έβγαλε το μαγικό ραβδί του. Είδε τον Ντάντλι να το λοξοκοπάζει.

«Απαγορεύεται να το χρησιμοποιήσεις», είπε αμέσως ο ξάδελφος του. «Το ξέρω πως απαγορεύεται. Θα σε αποβάλουν από το ηλίθιο σχολείο σου».

«Και πού ξέρεις ότι δεν άλλαξαν οι κανονισμοί, Μεγάλε;»

«Δεν άλλαξαν», βιάστηκε να πει ο Ντάντλι, χωρίς όμως να είναι και απόλυτα σίγουρος.

Ο Χάρι γέλασε σιγανά.

«Δεν έχεις τα κότσια να τα βάλεις μαζί μου χωρίς αυτό το πράμα», γρύλισε ο Ντάντλι.

«Ενώ εσύ χρειάζεσαι τη βοήθεια μόνο τεσσάρων φίλων σου για να ξυλοφορτώσεις ένα δεκάχρονο παιδάκι. Για πες μου τώρα γι' αυ-

τόν τον τίτλο του μπόξ που μας κοκορεύεσαι. Πόσων χρονών ήταν ο αντίπαλος; Επτά; Οκτώ;»

«Δεκαέξι, αν θες να μάθεις», γρύλισε ο Ντάντλι, «κι έμεινε είκοσι λεπτά τέζα όταν τον έβγαλα νοκ άουτ και είχε το διπλάσιο βάρος από σένα. Και περίμενε να δεις τι θα πάθεις, όταν πω στον μπαμπά ότι έβγαλες αυτό το πράμα...»

«Α, τώρα θα τρέξουμε στον μπαμπάκι! Τι έγινε; Φοβάται ο μέγας πρωταθλητής Τζουτζούκος το ραβδί του βρόμικου Χάρι;»

«Τη νύχτα όμως δεν είσαι τόσο γενναίος», σάρκασε ο Ντάντλι.

«Μα τώρα είναι νύχτα, Ντιντικάκι μου. Έτσι το λέμε όταν σκοτεινιάζει όπως τώρα».

«Εννοώ όταν πέφτεις στο κρεβάτι!» συνέχισε ο Ντάντλι.

Είχε σταματήσει να περπατάει. Ο Χάρι κοντοστάθηκε κι αυτός και κοίταξε τον ξάδελφό του. Από το λίγο που μπορούσε να διακρίνει, είδε ένα παράξενο θριαμβευτικό ύφος ζωγραφισμένο στο πρόσωπο του Ντάντλι.

«Τι εννοείς ότι δεν είμαι τόσο γενναίος στο κρεβάτι;» ρώτησε απορημένος ο Χάρι.

«Σ' άκουσα χθες τη νύχτα», είπε χαιρέκακα ο Ντάντλι. «Μίλαγες στον ύπνο σου. Βογκούσες».

«Τι εννοείς;» επανέλαβε ο Χάρι μ' ένα σφίξιμο στο στομάχι. Χθες τη νύχτα είχε επισκεφτεί ξανά το νεκροταφείο στα όνειρά του.

Από τα χείλη του Ντάντλι ξέφυγε ένα κοροϊδευτικό γέλιο κι ύστερα άρχισε να μιλάει με στριγκιά κλαψιάρικη φωνή.

«Μη σκοτώσεις τον Σέντρικ! Μην τον σκοτώσεις!» Ποιος είναι ο Σέντρικ; Ο φίλος σου;»

«Λες... λες ψέματα», τον έκοψε ο Χάρι, μα το στόμα του είχε στεγνώσει. Ήξερε ότι δεν έλεγε ψέματα ο Ντάντλι — πώς αλλιώς θα μάθαινε το όνομα του Σέντρικ;

«Μπαμπά! Μπαμπά, βοήθεια! Θα με σκοτώσει, μπαμπά! Μπουχου-χου!»

«Σκάσε», είπε σιγανά ο Χάρι. «Σκάσε, Ντάντλι, σε προειδοποιώ!»

«Έλα να με σώσεις, μπαμπά! Μαμά, έλα να με σώσεις! Σκότωσε τον Σέντρικ! Βοήθεια, μπαμπά! Θα με...» Μην με σημαδεύεις με αυτό το πράμα!»

Ο Ντάντλι κόλλησε αυτόματα στον τοίχο. Ο Χάρι τον σημάδευε στην καρδιά με το ραβδί του. Στις φλέβες του κόχλαζε το μίσος που σωρευόταν δεκατέσσερα χρόνια για τον Ντάντλι. Και τι δε θα 'δινε

να μπορούσε να τον χτυπήσει με το ραβδί του, να τον χτυπήσει τόσο δυνατά που να γυρίσει σπίτι του έρποντας σαν σκουλήκι, να χάσει τη λαλιά του, να του φυτρώσουν κεραίες...

«Μην ξαναμιλήσεις γι' αυτό», τον πρόσταξε ο Χάρι. «Κατάλαβες;»

«Γύρνα αλλού αυτό το πράμα!»

«Είπα, κατάλαβες;»

«Γύρνα αλλού αυτό το πράμα!»

«ΚΑΤΑΛΑΒΕΣ;»

«ΓΥΡΝΑ ΑΛΛΟΥ ΑΥΤΟ ΤΟ...» Ένα μακρόσυρτο τρεμουλιαστό βογκητό ξέφυγε ξαφνικά από τον Ντάντλι σαν να δέχτηκε ψυχρολουσία.

Κάτι άλλαξε στη νύχτα. Ο αστροκέντητος βαθυκύανος ουρανός σκοτεινίασε ξάφνου, μαύρισε σαν πίσσα· τ' άστρα, το φεγγάρι, τα φώτα των δρόμων, όλα έσβησαν. Το μακρινό βουητό των αυτοκινήτων και το θρόισμα των δέντρων έσβησαν κι αυτά. Η γλυκιά μυρωμένη νυχτιά έγινε αίφνης κρύα, παγερή. Ένα απόλυτο, αδιαπέραστο, σιωπηλό σκοτάδι τούς τύλιξε, θαρρείς και κάποιο γιγάντιο χέρι έριξε στο σοκάκι ένα χοντρό παγωμένο μανδύα, τυφλώνοντάς τους.

Για κλάσματα του δευτερολέπτου ο Χάρι νόμιζε πως έκανε μάγια άθελά του, παρόλο που προσπαθούσε να αυτοσυγκρατηθεί με όλη τη δύναμη της θέλησής του.

Ύστερα ξανάρθε στα σύγκαλά του — όχι, αυτός δεν είχε τη δύναμη να σβήσει τα αστέρια. Γύρισε το κεφάλι του δεξιά κι αριστερά προσπαθώντας να διακρίνει κάτι, μα το σκοτάδι, σαν πανάλαφρο πέπλο, έφραζε τα μάτια του.

Έφτασε σι' αφιά του η τρομοκρατημένη φωνή του Ντάντλι.

«Τι... τι κάνεις; Κό... κόφ' το!»

«Δεν κάνω τίποτα. Σκάσε και μείνε ακίνητος!»

«Δε... δε βλέπω! Τυ... τυφλώθηκα! Δε...»

«Σκάσε είπα!»

Ο Χάρι στάθηκε ασάλευτος, σρέφοντας δεξιά κι αριστερά το σβησμένο βλέμμα του. Το κρύο ήταν τόσο τσουχτερό που έτρεμε σαν φύλλο· είχε ανατριχιάσει ολόκληρος μέχρι τις τρίχες στον αυχένα του. Γούρλωσε τα μάτια προσπαθώντας να διαπεράσει το σκοτάδι, μάταια όμως.

Δε γίνονταν αυτά τα πράγματα... δεν υπήρχε περίπτωση να έρθουν εδώ... στο Λιπλ Γουάινγκιν... τέντωσε τα αφιά του και... πριν τους δει, τους άκουσε.

«Θα... θα το πω στον μπαμπά μου!» κλαψούριζε ο Ντάντλι.
«Πού... πού είσαι; Τι κά... κάνεις;»

«Θα σκάσεις επιτέλους;» ψιθύρισε επιτακτικά. «Προσπαθώ να ακού...» Σώπασε απότομα. Είχε ακούσει αυτό που έτρεμε η ψυχή του.

Εκτός από τα δύο παιδιά υπήρχε και κάποιος άλλος στο σοκάκι, κάποιος που έπαιρνε βαθιές, βραχνές, θορυβώδεις αναπνοές. Η καρδιά του Χάρι σπαρτάρησε από τρόμο καθώς στεκόταν τρέμοντας στην παγωνιά.

«Κό... κόφ' το! Σταμάτα αυτό που κάνεις, είπα! Θα σε χτυπήσω, σ' τ' ορκίζομαι!»

«Ντάντλι, βούλωσ'...»

ΓΚΟΥΠ!

Ο Χάρι έφαγε κατακέφαλα μια γροθιά που τον τίναξε στον αέρα. Είδε αστράκια και προς στιγμήν νόμιζε πως άνοιξε το κεφάλι του στα δύο· κι ύστερα σωριάστηκε φαρδύς-πλατύς στο έδαφος ενώ το ραβδί τού ξέφυγε από το χέρι.

«Είσαι εντελώς ηλίθιος!» φώναξε στον Ντάντλι με μάτια υγρά από τον πόνο, καθώς μπουσουλάγε ψάχνοντας απεγνωσμένα στο έδαφος. Άκουσε τον ξάδελφό του να απομακρύνεται, να πέφτει στο φράχτη, να σκοντάφτει. «ΓΥΡΝΑ ΠΙΣΩ, ΝΤΑΝΤΛΙ! ΘΑ ΠΙΕΣΕΙΣ ΣΤΟ ΣΤΟΜΑ ΤΟΥ ΛΥΚΟΥ!»

Ακουσθηκε ένα ανατριχιαστικό ουρλιαχτό και τα βήματα του Ντάντλι σταμάτησαν απότομα. Την ίδια στιγμή ο Χάρι ένιωσε πίσω του μια διαπεραστική παγωνιά που θα μπορούσε να σημαίνει μόνο ένα πράγμα: δεν ήταν ένας, ήταν περισσότεροι.

«ΚΛΕΙΣΕ ΤΟ ΣΤΟΜΑ ΣΟΥ, ΝΤΑΝΤΛΙ! Ο,ΤΙ ΚΙ ΑΝ ΓΙΝΕΙ, ΚΡΑΤΑ ΚΛΕΙΣΤΟ ΤΟ ΣΤΟΜΑ ΣΟΥ!» φώναξε. «Το ραβδί μου!» μουρμούρισε κατόπιν πανικόβλητος, καθώς τα χέρια του σάρωναν το έδαφος σαν αράχνες. «Πού είναι το ραβδί μου; Φώτισε!»

Πρόφερε μηχανικά τη μαγική λέξη· χρειάζοταν απεγνωσμένα λίγο φως για να μπορέσει να συνεχίσει το ψάξιμο και, προς μεγάλη του ανακούφιση, κάτι τρεμόφεξε δίπλα στο χέρι του — είχε ανάψει η μύτη του ραβδιού του. Ο Χάρι το άρπαξε, σηκώθηκε όρθιος και στράφηκε προς τα πίσω.

Του κόπηκαν τα γόνατα. Ένας πανύψηλος κουκουλοφόρος γλιστρούσε αθόρυβα προς το μέρος του χωρίς να αγγίζει το έδαφος, δίκως να ξεπροβάλλουν πόδια κάτω από το μανδύα του, ρουφώντας τη νύχτα έτσι όπως κινούνταν.

Ο Χάρι σήκωσε το ραβδί του και πισωπάτησε τρεκλίζοντας.

«Καλώ τον προστάτη!»

Ένα λεπτό νήμα ασημιά καπνού ξεπετάχτηκε από τη μύτη του ραβδιού του κι ο Παράφρονας επιβράδυνε το βήμα του, αλλά δεν είχε πιάσει καλά το ξόρκι· ο Χάρι συνέχισε να οπισθοχωρεί τρεκλίζοντας καθώς τον ζύγωνε ο Παράφρονας... ο πανικός θόλωνε το νου του... *Συγκεντρώσου...*

Ένα ζευγάρι γκρίζα, γλιπσιασμένα, ψωριασμένα χέρια ξεπρόβαλαν από το μανδύα του Παράφρονα κι απλώθηκαν προς το μέρος του Χάρι. Ένα βουητό πλημμύρισε τ' αφτιά του.

«Καλώ τον προστάτη!»

Η φωνή του ήχησε άψυχη, απόμακρη. Άλλη μια ασημιά τολύπα καπνού, πιο αχνή από την πρώτη, ξεπετάχτηκε από το ραβδί του. Δεν μπορούσε να κάνει τίποτα καλύτερο, δεν μπορούσε να πετύχει το ξόρκι.

Άκουσε μες στο μυαλό του ένα γέλιο στριγκό, διαπεραστικό... η βρομερή, ψυχρή σαν το θάνατο, ανάσα του Παράφρονα γέμιζε τα πνευμόνια του, τον έπνιγε... *Σκέψου... κάνε μια ευτυχισμένη σκέψη...*

Όσοσο μέσα του δεν υπήρχε στάλα ευτυχίας... τα παγερά δάχτυλα του Παράφρονα τυλίχτηκαν στο λαιμό του... το διαπεραστικό γέλιο γινόταν όλο και πιο οξύ και μια φωνή μιλούσε μέσα στο μυαλό του: «*Υπόκυψε στο θάνατο, Χάρι... ίσως να είναι ανώδυνος... δεν ξέρω... εγώ δεν πέθανα ποτέ μου...*»

Δε θα ξανασυναντούσε τον Ρον, την Ερμιόνη...

Είδε ολοκάθαρα τα πρόσωπά τους με τα μάτια της φαντασίας του καθώς αγωνιζόταν να πάρει ανάσα.

«**ΚΑΛΩ ΤΟΝ ΠΡΟΣΤΑΤΗ!**»

Από τη μύτη του ραβδιού του Χάρι ξεπετάχτηκε ένα πελώριο ασημένιο ελάφι· χτύπησε με τα κέρατά του τον Παράφρονα στο σημείο όπου κανονικά θα βρισκόταν η καρδιά του, τον τίναξε σαν πούπουλο και, καθώς ετοιμαζόταν πάλι να του ορμήσει, ο Παράφρονας υποχώρησε πηπημένος κι εξαφανίστηκε πετώντας στον ουρανό σαν νυχτερίδα.

«**ΑΠΟ ΔΩ!**» φώναξε ο Χάρι στο ελάφι. Έκανε μεταβολή κι έτρεξε προς την άλλη άκρη του στενού, κρατώντας ψηλά το αναμμένο ραβδί του. «**ΝΤΑΝΤΑΙ! ΝΤΑΝΤΑΙ!**»

Πριν προλάβει καλά καλά να κάνει δέκα βήματα, τους είδε μπρο-

στά του: ο Ντάντλι ήταν κουλουριασμένος στο έδαφος, προστατεύοντας με τα χέρια το πρόσωπό του. Ένας δεύτερος Παράφρονας είχε γλιστρήσει από πάνω του και τον κρατούσε σφιχτά από τους καρπούς. Αργά αργά, σχεδόν τρυφερά, προσπαθούσε ν' ανοίξει τα χέρια του αγοριού ενώ έσκυβε πάνω του σαν να ήθελε να το φιλήσει.

«ΠΑΝΩ ΤΟΥ!» κραύγασε ο Χάρι και το ελάφι που είχε καλέσει τον προσπέρασε με ένα δυνατό θόρυβο σαν συριγμό. Το πρόσωπο του Παράφρονα απείχε μόλις ένα εκατοστό από του Ντάντλι όταν τον χτύπησαν τα ασημένια κέρατα· τινάχτηκε στον αέρα κι εξαφανίστηκε στο σκοτάδι σαν το σύντροφό του· το ελάφι απομακρύνθηκε καλπάζοντας και κάθηκε στο βάθος του στενού τυλιγμένο μέσα σε μια ασημιά αχλή.

Αναφαν ξανά τα άστρα, το φεγγάρι και τα φώτα του δρόμου. Ένα ζεστό αεράκι φύσηξε στο σοκάκι. Τα δέντρα θρόισαν στους γειτονικούς κήπους κι ο απόμακρος θόρυβος της κυκλοφορίας έφτασε από τους πέρα δρόμους. Ο Χάρι στεκόταν ασάλευτος, με όλες τις αισθήσεις του σε εγρήγορση. Λίγες στιγμές αργότερα συνειδητοποίησε ότι η μπλούζα κολλούσε πάνω του· ήταν λουσμένος στον ιδρώτα.

Δεν μπορούσε να πιστέψει αυτό που έγινε. Παράφρονες εδώ, στο Λιπ Γουάινγκιν;

Ο Ντάντλι ήταν κουβαριασμένος στο έδαφος και κλαψούριζε τρέμοντας σύγκορμος. Ο Χάρι έσκυψε πάνω του προσπαθώντας να δει αν μπορούσε να σταθεί στα πόδια του, αλλά ξάφνου άκουσε πίσω του βαριά βιαστικά βήματα. Σήκωσε ενστικτωδώς το ραβδί του και γύρισε να αντιμετωπίσει τον νεοφερμένο.

Η κυρία Φιγκ, η ιδιόρρυθμη ηλικιωμένη γειτόνισσα, τον πλησίασε λαχανιασμένη. Τα γκρίζα φουντωτά μαλλιά της ξεπετάγονταν από το φιλέ, απ' τον καρπό της κρεμόταν μια πλεχτή τσάντα για ψώνια και στα πόδια της φορούσε ένα ζευγάρι ξώφτερνες καρό παντόφλες. Ο Χάρι ετοιμάστηκε να κρύψει βιαστικά το ραβδί του, μα...

«Μην το κρύβεις, κουτορνίθι!» στρίγκλισε εκείνη. «Κι αν υπάρχουν κι άλλοι; Αχ, θα τον σκοτώσω τον Μάντουνγκους Φλέτσερ!»

Σκοτεινές μέρες έρχονται στο «Χόγκουαρτς». Ύστερα από την επίθεση ενός Παράφρονα εναντίον του ξαδέλφου του, Ντάντλι, ο Χάρι Πότερ ξέρεi ότι ο Βόλντεμορτ δε θα σταματήσει πουθενά προκειμένου να τον ανακαλύψει. Είναι πολλοί αυτοί που αρνούνται την επιστροφή του Άρχοντα του Σκότους, ωστόσο ο Χάρι δεν είναι μόνος του: ένα μυστικό τάγμα συγκεντρώνεται στην οδό Γκρίμολντ Πλέις με στόχο να πολεμήσει τις σκοτεινές δυνάμεις. Ο Χάρι πρέπει να αφήσει τον καθηγητή Σνέιπ να του μάθει πώς να σφραγίζει το μυαλό του ενάντια στις άγριες επιθέσεις του Βόλντεμορτ. Αλλά αυτές εντείνονται μέρα με τη μέρα και ο Χάρι δεν έχει πλέον χρόνο...

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
www.psichogios.gr

ISBN: 978-618-01-2927-4

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 22480